

vedorgan, som jeg hentydede til, taler ogsaa om de Udsigter, der var for København som Stapelplads for Østersøen. Den taler noget om, at det var en Foregøgling, der skete paa dette Omraade. Jeg tror, det var en betydelig Realitet, der laa bag ved de Forventninger, som i sin Tid næredes paa dette Omraade, og jeg tror, at hvis det vedkommende Organ med den Betydning og Indflydelse, det har, ikke vil fremholde det alvorlige i ikke at medvirke til, at den udnyttes i den Udstrækning, den er tilsigtet, vil det fremkomme, som man nu har set: at den ikke bliver udnyttet, fordi den Usikkerhed, der raader, medfører, at Varerne gaar til Hamborg og andre fremmede Havne og ikke til København.

Det fremgaar af samme Artikel, at man fra dette Blads Side er meget imod de stærke Indgreb, som her er bragte i Forslag. Man henvender sin Bemærkning til den konservative Presse. Jeg skal ikke agere Advokat for den, lad den selv svare for sig, men jeg tror alligevel at turde fastslaa, at hvis man fra det socialdemokratiske Partis Side er imod de her foreslaaede Begrænsninger, saa faar vi dem ikke. Jeg tror, det kommer til at tage et Medansvar for det, man overhovedet paa det Omraade kommer til at foretage sig.

Lad mig pege paa en anden Fare, der kan opstaa som en Følge af det Perspektiv, her aabner sig. Jeg tænker her paa en maskeret Toldbeskyttelse, der kan blive Følgen af, at en billigere Vare fra Udlandet nægtes Indførsel her til Landet med den Motivering, at den kan frembringes her, ganske vist til en betydelig højere Pris, som saa det forbrugende Samfund maa betale. Gaar man under Hensyn til den nødvendige Valutabegrænsning med til at nægte Indførselen af billige Varer, holder man dermed Verdenskonkurrencen ude til Skade for det forbrugende Samfund. Jeg nægter ikke, at der under en Situation som denne skal tages et rimeligt Hensyn ogsaa til den danske Industri, men det gaar ikke an at tage dette Hensyn saaledes, at man ganske tilsidesætter Hensynet til de Priser, som det forbrugende Publikum kommer til at betale, ved at Verdensmarkedets Konkurrence holdes ude.

Lovforslaget giver jo i det hele Anledning til overmaade vigtige Overvejelser, og som jeg alt har sagt, vilde jeg gerne, at man under disse Overvejelser ogsaa skulde fæste Opmærksomheden paa, hvad

der kunde gøres for at lette vore Udførselsmuligheder. Jeg tror ikke, det er muligt overalt at give fri Udførsel, men jeg tror, det er nødvendigt, at man letter den og i hvert Fald skaber et andet Organ, der i visse Tilfælde kan komme til at udtale sig om Udførsel. Mit Parti mener ikke — det fremgaar af mine Udtalelser — at turde tilraade en Lovgivning i et saadant Omfang som det her foreslaaede. Vi er villige til at deltage i Overvejelser af det overmaade vigtige Forhold, og navnlig er vi villige til at søge at begrænse Indførselen af de Luksusvarer og de mindre nødvendige Ting, som uden væsentlig Skade for Produktionen kan undværes. Det er til disse Overvejelser jeg anbefaler Lovforslaget og tilsiger mit Partis Medvirkning.

Hauge: Det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, er et stærkt Vidnesbyrd om, at Danmark i Øjeblikket staar i overordentlig vanskelige økonomiske Forhold. Dets Titel „Midlertidig Lov om Vareindførsel“ siger os straks, at vi staar overfor noget usædvanligt, og ved at gennemlæse Lovforslagets Hovedparagraf, § 1, ser man da ogsaa straks, at det er noget ret enestaaende, man her staar overfor.

I § 1 foreslaas det, at et særligt Raad, „Fællesraadet“, populært kaldet „Valutaraadet“, egentlig skal være den eneste bestemmende, naar Talen er om at indføre Varer fra Udlandet til Danmark. Bliver Forslaget, som det her foreligger, til Lov, har vi altsaa ikke mere fri, ukontrolleret Indførsel af Varer til Danmark; kun Varer, der har faaet det obligate Stempel fra Fællesraadet, kan gaa over Toldgrænsen. De Varer, med Hensyn til hvilke Fællesraadet ved sine Overvejelser kommer til det Resultat, at de er unødvendige, kan ikke indføres. Dette er noget usædvanligt. Men i og for sig er det dog ikke noget nyt, vi her staar overfor; det er ikke noget for vort Land særegent, at saadanne Lovforslag fremsættes eller gennemføres. I adskillige Lande har man allerede truffet Bestemmelser af tilsvarende Karakter. I England er der f. Eks. ikke mere fri Indførsel af Varer. Vore Landbrugsvarer kan ikke mere som tidligere frit og uhindret indføres til England; for baade Smørrets og Flæskets Vedkommende er Forholdet det, at den engelske Regering er den eneste Importør, den engelske Regering bestemmer, hvor store Mængder af Smør og Flæsk der maa indføres til England fra Danmark, og Priserne blive